

Arrest

nr. 287 320 van 7 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die haar echtgenoot A. A. heeft aangevoerd in het kader van diens volgend verzoek. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoeksters echtgenoot wordt bij arrest van 7 april 2023 met nr. 287 319 gemotiveerd als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming stelde het Commissariaat-generaal vast dat zijn verzoek kennelijk ongegrond was. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielmotieven. Hij maakte immers de recente ontwikkelingen in zijn relaas niet aannemelijk en er werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem beweerde actuele dreiging. Daargelaten de geloofwaardigheid van de door hem beweerde actuele dreiging, werd bovendien vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakte dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 232 962 van 21 februari 2020.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij in september 2020 terugkeerde naar Albanië, waar hij zich gedurende ongeveer anderhalf jaar in Korçë vestigde. Het huis waarin hij en zijn gezin woonden, stond op naam van zijn vader. Zijn vader ging een lening aan en gaf het huis waar hij, zijn echtgenote en zijn zus verbleven als onderpand. Omdat zijn vader de lening niet kon afbetalen, werd het huis hem ontnomen. Zijn familieleden kwamen dan ook naar zijn huis en zeiden dat hij het huis moest verlaten omdat ze nergens anders konden slapen. Hij verliet het huis waar hij verbleef en trok naar een vriend. Zijn echtgenote ging naar haar familie. Rond 15 maart 2022 ging hij naar de politie en vertelde hij er dat zijn ouders en zijn zus hem uit het huis gezet hadden. De politie zei dat dit een zaak voor de rechtbank was, gezien het huis op naam van zijn ouders stond. In maart 2022, ongeveer een maand voor hij naar België kwam, reed een auto hem klem toen hij 's nachts van zijn werk als taxichauffeur terugkeerde van Tirana naar Korçë. De bestuurder stapte gewapend uit en kwam zijn richting uit. Hij zag niet of de passagier ook gewapend was. Hij vluchtte weg naar een tankstation, waar toevallig politie aanwezig was. Hij zei hen dat iemand met een wapen hem wilde vermoorden. De gewapende man in kwestie stapte in en reed weg. De politie zei hem om aangifte te doen in het politiecommissariaat, waarop hij de politie met zijn eigen wagen volgde naar het commissariaat. De chef die zijn aangifte moest noteren, was er niet. Hij werd gevraagd om de dag nadien terug te komen maar hij ging uiteindelijk pas na twee of drie dagen naar het commissariaat. De chef zei dat hij zich bezig zou houden met de zaak. Hij wijt deze gebeurtenis aan de bloedwraak waarin hij sinds twintig jaar in verwickeld is. Zijn broer werd toen immers vermoord. Hij heeft terug pijn aan zijn knie waaraan hij twintig jaar geleden verwond raakte. Bij terugkeer naar Albanië vreest hij voor zijn leven. Zijn zoon is ziek en hij maakt zich zorgen over hem. Hij heeft geen werk en geen huis.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten neer: een aangifte van de politie van Korçë van 15 maart 2022 (origineel) dat gaat over het feit dat hij uit het huis waarin hij verbleef, gezet is, en waarin ook gesteld wordt dat hij werkloos is en in een moeilijke toestand zou verkeren; een attest van de politie van Korçë van 23 maart 2022 inzake de gebeurtenis van 20 maart 2022 (origineel) waarover geattesteerd wordt dat hij een aangifte deed naar aanleiding van het feit dat twee onbekende gewapende personen op hem af kwamen, hij hen ontvluchtte en de onbekende personen uiteindelijk weggingen toen een politiewagen passeerde. Met betrekking tot de medische problemen van zijn zoon G. legt hij de volgende originele documenten neer: vier radiografieën die dateren van 6 april 2021; een handgeschreven brief die niet leesbaar is maar die dateert van 6 april 2021 en waarvan uit de stempel af te leiden valt dat het ondertekend werd door een radioloog; en een document van het universitair ziekenhuiscentrum ‘Nene Tereza’ Tirana van 16 april 2021 inzake de problemen die hij heeft met zijn nieren.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Betreffende verzoeker zijn kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 10 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van voormelde bepaling een termijn van orde is en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt

overschreden. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn bewering dat na die 10 dagen het CGVS niet meer bevoegd zou zijn om een dergelijke beslissing te nemen.

6. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de (negatieve) beslissing inzake verzoekers eerdere verzoek wordt verwezen, kan geen vooringenomenheid worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin verzoeker zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere verzoeken. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een volgend verzoek uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken bekend waren. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in casu vooringenomen zou zijn geweest.

7. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6Z, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

8. Verzoeker stelt dat: "Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaven zij gelijklopende verklaringen over de gebeurtenissen op 20 maart 2022. Dat in het verslag van het interview van de echtgenote van verzoekster zou zijn genoteerd dat onbekende personen vanuit een wagen op verzoeker schoten, is dit niet correct. Zij vertelde dat, omdat deze persoon gewapend was, er op verzoeker kon geschoten worden. De echtgenote van verzoekster benadrukt dat zij geen verslag kreeg van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor er geen controle is gebeurd op de redactie van dit verslag. Verzoekster benadrukt dat zij hierom niet verantwoordelijk is indien haar verklaringen niet precies worden genoteerd in het verslag."

De Raad wijst er op dat de "verklaring volgend verzoek" van verzoeker zijn echtgenote, zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door zijn echtgenote werd ondertekend, nadat dit haar in het Albanees werd voorgelezen, waarmee zij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker zijn echtgenote had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent het voorgaande opmerkingen te maken. Bovendien stemmen niet enkel verzoeker zijn verklaringen niet overeen met deze van zijn echtgenote, maar ook niet met de inhoud van het voorgelegde attest van 23 maart 2022.

Waar verzoeker aanhaalt dat: "De precieze beweegredenen waarom verzoeker op 20 maart 2022 werd geïdendeerd, is hem niet gekend. Zowel verzoeker als zijn echtgenote gaven daarom aan dat zij deze aanval kaderen binnen de vendetta tussen de broer van verzoeker en een andere bende, waarbij zij ook persoonlijk werden geïdendeerd (bloedwraak). Men de vermelding van "bloedwraak", bedoelden zij dat ze persoonlijk geïdendeerd worden omwille van hun familiale band met de broer van verzoeker. Er is en blijft

dus een verband met hun eerder aangehaalde vrees.”, stelt de Raad vast dat verzoeker met voorgaand betoog niet ontkent dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nooit verklaard heeft persoonlijk in een bloedwraak verwickeld te zijn. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker zijn huidige verklaringen, zoals de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het attest van 23 maart 2022 wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: “Bovendien kan er aan de authenticiteit van het door u neergelegde attest van de politie van Korçë d.d. 23 maart 2022 geen enkel geloof gehecht worden. Niet alleen is het allerm minst aannemelijk dat, ofschoon het om een origineel document zou gaan, de hoofding wel erg vaag is, ook werd vastgesteld dat dit document meerdere spellingsfouten bevat (zie vertaling door tolk 1679, toegevoegd aan de map met landeninformatie). Het is geenszins aannemelijk dat een officiële instantie een document zou uitvaardigen met verschillende schrijffouten. Dat u een attest neerlegt waarin vermeld wordt dat u een aangifte deed zonder de aangifte in kwestie zelf neer te leggen is voorts evenmin aannemelijk. Ten overvloede kan nog aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Aan het attest kan bijgevolg niet de minste waarde gehecht worden.”. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar het neergelegde attest van 23 maart 2022 en te stellen dat er in het attest taalfouten terug te vinden zijn, werpt hij geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

9. De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal, nog op dat verzoeker geen elementen aanbracht die een ander licht kunnen doen werpen op de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakte dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad

de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 279 411 en 279 506 (volgnr. 15) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen volharden in hun standpunt dat zij geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over het incident dat heeft plaatsgevonden op 20 maart 2022 en verwijzen hiertoe naar randnummer 7 onder de uiteenzetting ten gronde in hun beider verzoekschriften. Zij stellen te zijn verwickeld in een conflict van bloedwraak en persoonlijk te worden geïsoleerd omwille van de broer van verzoeker en volharden voor het overige in hun verzoekschriften.”

5. De Raad stelt vast dat verzoeker, door zich tot voormeld algemeen betoog te beperken, ter zitting geen dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoeker volhardt in zijn standpunt dat hij en zijn echtgenote – haar beroep bij de Raad betreft zaak 249 411, die samen met de huidige zaak ter zitting van 22 maart 2022 werd opgeroepen en behandeld – wel degelijk geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over het incident op 20 maart 2022, en verwijst in dit verband naar de uiteenzetting in hun beider verzoekschriften onder punt 7, doch hij gaat geheel voorbij aan en laat na enige concrete en valabele opmerking te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover eerder werd vastgesteld, zoals o.a. waar, gelet op o.a. die betreffende grieven in het verzoekschrift, in voormelde beschikking wordt vastgesteld:

“Verzoeker stelt dat: “Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaven zij gelijklopende verklaringen over de gebeurtenissen op 20 maart 2022. Dat in het verslag van het interview van de echtgenote van verzoekster zou zijn genoteerd dat onbekende personen vanuit een wagen op verzoeker schoten, is dit niet correct. Zij vertelde dat, omdat deze persoon gewapend was, er op verzoeker kon geschoten worden. De echtgenote van verzoekster benadrukt dat zij geen verslag kreeg van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor er geen controle is gebeurd op de redactie van dit verslag. Verzoekster benadrukt dat zij hierom niet verantwoordelijk is indien haar verklaringen niet precies worden genoteerd in het verslag.”

De Raad wijst er op dat de “verklaring volgend verzoek” van verzoeker zijn echtgenote, zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door zijn echtgenote werd ondertekend, nadat dit haar in het Albanees werd voorgelezen, waarmee zij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker zijn echtgenote had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent het voorgaande opmerkingen te maken. Bovendien stemmen niet enkel verzoeker zijn verklaringen niet overeen met deze van zijn echtgenote, maar ook niet met de inhoud van het voorgelegde attest van 23 maart 2022.

Waar verzoeker aanhaalt dat: “De precieze beweegredenen waarom verzoeker op 20 maart 2022 werd geïsoleerd, is hem niet gekend. Zowel verzoeker als zijn echtgenote gaven daarom aan dat zij deze aanval kaderen binnen de vendetta tussen de broer van verzoeker en een andere bende, waarbij zij ook persoonlijk werden geïsoleerd (bloedwraak). Men de vermelding van “bloedwraak”, bedoelden zij dat ze persoonlijk geïsoleerd worden omwille van hun familiale band met de broer van verzoeker. Er is en blijft dus een verband met hun eerder aangehaalde vrees.”, stelt de Raad vast dat verzoeker met voorgaand betoog niet ontkent dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nooit verklaard heeft persoonlijk in een bloedwraak verwickeld te zijn. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker zijn huidige verklaringen, zoals de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het attest van 23 maart 2022 wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: “Bovendien kan er aan de authenticiteit van het door u neergelegde attest van de politie van Korçë d.d. 23 maart 2022 geen enkel geloof gehecht worden. Niet alleen is het allerm minst aannemelijk dat, ofschoon het om een origineel document zou gaan, de hoofding wel erg vaag is, ook werd vastgesteld dat dit document meerdere spellingsfouten bevat (zie vertaling door tolk 1679, toegevoegd aan de map met landeninformatie). Het is geenszins aannemelijk dat een officiële instantie een document zou uitvaardigen met verschillende schrijffouten. Dat u een attest neerlegt waarin vermeld wordt dat u een aangifte deed zonder de aangifte in kwestie zelf neer te leggen

is voorts evenmin aannemelijk. Ten overvloede kan nog aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Aan het attest kan bijgevolg niet de minste waarde gehecht worden.”. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar het neergelegde attest van 23 maart 2022 en te stellen dat er in het attest taalfouten terug te vinden zijn, werpt hij geen ander licht op voorgaande vaststellingen.”

Aan verzoekers verklaringen aangaande het beweerde schietincident van 20 maart 2022 en zijn verklaring persoonlijk te worden geïmagineerd in een bloedwraak omwille van zijn broer, kan geen enkel geloof worden gehecht. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de vaststellingen die hiertoe doen besluiten. Het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, is, net als het volharden in het verzoekschrift zonder echter in te gaan op hetgeen met betrekking tot die argumenten in voormelde beschikking wordt vastgesteld, geenszins van aard de geloofwaardigheid van de in het kader van huidig volgend verzoek aangebrachte elementen te herstellen.

Verzoeker gaat met zijn algemene opmerkingen voorts voorbij aan, minstens gaat hij niet in op en laat hij na enige concrete en dienstige opmerking te formuleren met betrekking tot de grond in de beschikking van 31 januari 2023, zoals o.a. waar daarnaast (en inzonderheid) wordt vastgesteld: “De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal, nog op dat verzoeker geen elementen aanbracht die een ander licht kunnen doen werpen op de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakte dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, zo hieraan toch enig geloof zou worden gehecht, quod non, of bij eventuele problemen in de toekomst in Albanië, aan nationale bescherming ontbreekt.

6. Aldus wordt, gelet op wat voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekster evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES